No. 2311 Zaterdag 21 April 1928. 45te Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Bedrijfsongevallen en wettelijke bescherming.

I.

De bladen in het moederland hebben uitvoerige verslagen gegeven van de heilzame werking der ongevallenwet en rijksverzekeringsbank, gedurende de 25 jaren van haar bestaan.

Met dankbaarheid is herdacht het groote sociale werk van Minister Dr. C. Lely, den vader der ongevallenwet, die naast de arbeidswet van Ruys de Beerenbrouck, de tweede groote stap was op den weg der sociale rechtvaardigheid; —

het groote sociale werk, maar ook de strijd en moeite die het gekost heeft om dit werk tot stand te brengen, en het leed dat door dit werk is gelenigd, het recht dat er gedaan is, waar vroeger onrecht was.

De groote sociale beteekenis van deze wet, en de andere daarop volgende ziekte- en invaliditeitswet is wel hierin gelegen, dat het zoo neerdrukkende gevoel van onzekerheid voor een groot deel uit het leven van den arbeider is weggenomen, — dat niet op een gegeven oogenblik, zonder dat hij erop bedacht en voorbereid is, er voor hem een tijd komt, hetzij dan lang of kort, dat hij door gebrek aan verdiensten zich en zijn huishouden zal moeten bekrimpen, ook in het noodzakelijke, en de hand zal moeten uitsteken om een aalmoes.

***

Prachtig en zegenrijk werk is er door de ongevallenwet en de rijksverzekeringbank, die als gevolg daarvan op 1 Februari 1903 haar functie aanvaardde, ten heil der arbeidende klasse verricht.

Bedroeg het aantal behandelde ongevallen in 1903, — het eerste jaar — ongeveer 25.000; in 1925 was dit reeds gestegen tot 114.525 en in 1927 tot ongeveer 130.000. In 25 jaar tijds zijn in totaal meer dan 2 millioen ongevallen behandeld, waarvoor uitkeering is verstrekt tot een totaal van rond 150 millioen gulden. Ruim 90 pct. van de ongevallen loopt binnen 6 weken af.

Nog eenige cijfers ter illustratie:

In 1904 (het eerste volledige jaar der rijksverzekeringsbank) werd aan genees- en heelkundige behandeling een bedrag van rond f. 494.000 uitgekeerd; in 1925 was dit gestegen tot f. 1.350.000.

Voor tijdelijke uitkeeringen was het bedrag in 1904 f. 700.000,— in 1925 f. 2.750.000; invaliditeitsrente in 1904 f. 378.000,— in 1925 f. 4.764.000; begrafenisonkosten in 1904 f. 12.000,— in 1925 f. 42.600; rente aan nagelaten betrekkingen in 1904 f. 72.000,— in 1925 f. 1.462.000; afkoopsommen aan hertrouwde weduwen in 1904 f. 1728,— in 1925 f. 33.600.

In totaal werd in 1904 wegens ongevallen uitgegeven het bedrag van f. 1.661.000,— in 1925 was dit gestegen tot f. 10.325.000.

Doch deze zoo zegenrijke wet is er niet van zelf gekomen. Het heeft strijd gekost, jarenlange strijd, voor zich de erkenning van het recht van den arbeider op wettelijke bescherming, bij het meerendeel der volksvertegenwoordiging baan gebroken had. Wel had reeds Paus Leo XIII zich duidelijk in dien geest uitgesproken, toen hij in zijn beroemde encycliek, „Rerum Novarum" schreef: „De staat is verplicht tot bescherming der arbeiders onder meer dan één opzicht," onder welke verplichtingen toch ook zeker valt de verzekering van den arbeider tegen de kwade kansen die ieder boven het hoofd hangen, zooals ziekte, ouderdom, dood, ongeschiktheid tot werken, ongelukken en werkeloosheid. Want het is niet voldoende een billijk loon te trekken en niet overladen te worden met werk; men moet ook zeker zijn dat het loon en het werk op een kritiek oogenblik niet ontbreekt. De verschaffing van die zekerheid, ziedaar de taak der verzekering, ziedaar ook de rechtsgrond waarop deze verplichting van den staat berust.

Eerst langzaam maar zijn de ideeën gegroeid.

Vóór het in werking treden van de Rijksongevallenwet was de toestand zóó, dat den werknemer, wien in en door het bedrijf een ongeval overkwam, slechts één mogelijkheid bleef om in het genot eener uitkeering te worden gesteld, en wel het aangaan van een civiel-rechterlijke procedure.

De werknemer moest in rechte het bewijs leveren dat het ongeval te wijten was aan de schuld of nalatigheid van den werkgever. Dat dit bewijs in de praktijk gewoonlijk zeer moeilijk te leveren was, zoodat 't practisch er meestal op neer kwam, dat de arbeider niets kreeg, begrijpt eenieder.

Zoo doende kwam men, — tweede stadium, — tot de omkeering van den bewijslast: de werkgever was aansprakelijk, tenzij hij bewijzen kon, dat het ongeval te wijten was aan de schuld of grove onvoorzichtigheid van den arbeider.

„Weer leerde de praktijk, aldus *Het Centrum*, dat men er ook met deze regeling niet kwam. Een paar ernstige ongevallen konden door hun geldelijke gevolgen, die vergoed moesten worden, den werkgever ruïneeren. De arbeider had een recht, dat hij veelmaals niet kon verwezenlijken.

En dan — hoe lang duurde zulk een procedure!"

Bovendien ligt er in de meeste gevallen in dit zoeken naar schuld, en naar bewijzen van schuld, iets onsociaals.

Graaf Albert de Mun, de groote katholieke Fransche socioloog, heeft het zoo duidelijk in zijn Rede in de Fransche Kamer, Mei 1888, gezegd:

„Mij dunkt, dat de vraag niet gesteld wordt zooals het moet. Men vergist zich mijns inziens, wanneer men tegenover elkander stelt twee vermoedens van schuld, het eene toegeschreven aan den patroon, het andere aan den werkman, beide een onuitputtelijke bron van processen, wier eindelooze langheid den ongelukkigen arbeider, die het slachtoffer is van een ongeval of het gezin, dat hij achter laat, eindeloos doen lijden.

Het vermoeden van schuld, den werkman toegeschreven, is in vele gevallen eene onrechtvaardigheid, die overduidelijk is; de schuld, bij den patroon verondersteld, is eene onrechtvaardigheid van eene andere soort, die het hoofd der industrie in eene voor hem kwetsende positie plaatst. Dat is het onjuiste punt van uitgang Het gaat hier om geen schuld, niet om een bewijs te leveren tegen deze partij of tegen gene. De vraag is geheel anders. Zij moet ruimer worden genomen, het is een sociale kwestie wier oplossing slechts gevonden kan worden in een edelmoedige opvatting van de positie, waarin de werklieden komen door de voorwaarden zelve der industrie. De werkman is door het feit van zijn arbeid in de meeste industrieën blootgesteld aan voortdurend gevaar voor ongelukken, waartegen hij zich niet kan vrijwaren, hoe goed en hoe talrijk de aanmaningen tot voorzichtigheid mogen zijn.

De onvoorzichtigheid! Maar vergeet niet dat ze gedwongen is, dat ze volgt uit den arbeid zelf. De werkman, eenmaal aan den arbeid, is ieder oogenblik blootgesteld aan gevaar, hij kan er niet aan denken; wanneer hij er aan dacht, zou hij het niet trotseeren.

Wat ik van den werkman zeg, zeg ik van den patroon; hij heeft alles trachten te voorzien; hij heeft een nauwlettend toezicht uitgeoefend, en toch heeft het ongeluk plaats, het gebeurt door een toeval, dat iemand kan verklaren. De patroon is niet schuldig, niet meer dan de werkman.

Beiden ondergaan een noodzakelijkheid der industrie, maar de werkman is het slachtoffer, hij moet beschermd worden.

Ziedaar het ware, rijke, edelmoedige beginsel, dat de kwestie brengt op haar juiste plaats.

Zonder dat aan iemand schuld ten laste gelegd kan worden, verkeert de werkman in een voortdurend gevaar, met zijn beroep noodzakelijk verbonden. Dat gevaar heet bedrijfsgevaar. Van het oogenblik dat het bestaat, schept het voor hem, die eraan is blootgesteld, een recht op schadeloosstelling, wanneer hij er het slachtoffer van wordt.

Ziedaar de grond der kwestie, maar het is niet de kwestie in haar geheel. Er blijft nog over te onderzoeken door wien het gevaar zal worden gedragen. Naar mijn meening moet het bedrijfsgevaar gedragen worden door het bedrijf."

***

Deze woorden laten niets aanduidelijkheid te wenschen over. Eenmaal aangenomen dat er door veiligheidswetten en - maatregelen, en de strikte nakoming daarvan, voldoende voor de veiligheid der arbeiders gezorgd is, worde alle vermoeden van schuld op zij gezet; en komen de kwade kansen, evenzeer als de goede, voor rekening van het bedrijf.

De werkman is het slachtoffer, zegt de Mun, de werkman heeft dus recht op bescherming. Dit recht wordt hem slechts ten volle gewaarborgd door de sociale verzekering. Deze is de eenige die uitredding kan geven.

En daarom heeft de Staat, wiens taak het is het algemeen welzijn te behartigen en te beschermen, ook den plicht den werkman een voldoende arbeidsloon te waarborgen, niet alleen voldoende voor de dagen van gezondheid, maar ook voor tijden van invaliditeit, ongelukken enz. waarin hij zonder deze bescherming aan honger en ellende zou ten prooi zijn, en zijn familie de treurige gevolgen ervan op maar al te pijnlijke wijze zou ondervinden.

Omdat dus de staat den plicht heeft om het recht van den arbeider op een billijk loon - ook voor de kwade dagen die komen kunnen - te beschermen, moet de verplichting tot sociale verzekering ook beschouwd worden als een rechtsbescherming.

Tot deze overtuiging is men na lang worstelen en strijden in Nederland en andere beschaafde landen gekomen, en daaraan heeft de ongevallenwet en rijksverzekeringbank haar bestaan te danken.

DE HEER EN MEVROUW

G. van der Mark

betuigen hierbij hun hartelijken dank voor de vele blijken van belangstelling bij hun huwelijk ondervonden.

Zondagsrust.

„Wanneer bij den werkman de godsdienst gevaar loopt, omdat hem geen tijd en gelegenheid wordt gelaten tot het volbrengen van zijn godsdienstige plichten, moet het staatsgezag zich doen gelden."

De bescherming der zondagsrust van den werkman ligt dus in de bevoegdheid van het staatsgezag.

„Ja, het staat den mensch zelfs niet vrij afstand te doen van de vrijheid, welke hij daartoe behoeft; immers het geldt hier niet een bevoegdheid, van welke hij naar willekeur kan gebruik maken, maar onafwijsbare, boven alle heilige plichten jegens God."

Ziedaar de theorie, zooals door Leo XIII klaar en duidelijk verkondigd in zijn encycliek „Rerum Novarum," een theorie, waaraan niet te tornen valt, - waarop om heel bepaalde omstandigheden een uitzondering kan gemaakt worden, doch die niet te min om haar heiligen, door eenieder te eerbiedigen grondslag, als een heilige, onaantastbare wet door geen mensch straffeloos mag geschonden worden.

En de praktijk?

Naar wij uit goede bron vernomen hebben, wordt er speciaal op Aruba door de daar gevestigde Arend-maatschappij al heel luchtigjes met die wet omgesprongen. Zooveel mogelijk tracht men de Katholieke Arubianen over te halen om op Zondag te werken. Velen weigeren, als goed Katholiek, behalve natuurlijk in gevallen van hooge noodzakelijkheid; doch ook velen zijn er die zich door den glans van het geld laten verleiden en verblinden, en een gering aardsch gewin stellen boven de vervulling van een hunner heiligste plichten.

De Venezolanen werken zoo goed als allemaal, zonder zich om hun godsdiensplichten te bekommeren, om de eenvoudige reden, dat, naar men ons verzekert, zij anders met ontslag bedreigd worden.

Zoover zijn wij gekomen in onze Christelijke maatschappij, dat zelfs de heiligste rechten van den mensch nauwelijks meer erkend en geëerbiedigd worden. De dollar schijnt het leven zachtjes aan geheel te beheerschen en te domineeren. Maar steeds klinkt het: voort! voort! — en met dat al komen de hoogere belangen van den mensch, van den arbeider vooral, danig in het gedrang.

Wat zich natuurlijk vroeg of laat moet wreken. Vroeg of laat zal men er de treurige gevolgen van ondervinden. Het leven van den mensch toch laat zich niet straffeloos vermaterializeeren.

En de staatstaak en het staatsgezag, waarvan Leo XIII spreekt, dat het zich ook hierin moet doen gelden?

Wij zien er niets van en hooren er niets van en worden niets ervan gewaar.

Iedereen gaat maar zijn gang en handelt zooals hem goeddunkt, en zooals het hem voor zijn stoffelijke belangen 't meest convenieert.

Dat de geestelijke belangen van zoovelen daaraan worden opgeofferd, wie die er naar taalt?

Laten wij hopen, dat de oogen van den Curaçaoschen Wetgever spoedig open gaan, en dat hij er zich toe zet om eenige orde te scheppen in den thans heerschenden chaos, die onvermijdelijk de treurigste gevolgen voor het godsdienstig, zedelijk en economisch leven na zich moet slepen.

Wij zijn niet blind voor de noodzakelijkheid die elke moderne industrie met zich meebrengt Maar laten de industrie-leiders dan ook niet blind zijn voor de geestelijke belangen hunner arbeiders.

„Onze West."

Amsterdam, Februari 1928.

D.l.h.!

Als belangstellenden in Nederlandsch West-Indië wenden wij ons tot U.

Reeds geruimen tijd heeft het ons bezig gehouden, dat velen, die Curaçao en Suriname uit eigen aanschouwing kennen, die er werkzaam mochten zijn, zich verrijkten met kennis van land en volk, niet in de gelegenheid zijn, die kennis vruchtbaar te maken, en te blijven werken ten nutte van het land, dat zij eens dienden, terwijl het juist zoo nuttig en noodig is, dat de toch altijd nog betrekkelijk weinigen, die tot oordeelen bevoegd zijn — de een meer, de ander minder — in woord en geschrift voorlichting geven over onze gebiedsdeelen in West-Indië, die hier nog al te zeer onbekend zijn.

Wat dit laatste betreft, is er ongetwijfeld vooruitgang. Dankbaar mag erkend wat een vereeniging als „Oost en West", met zijn *Koloniaal Weekblad* vooral, voor Suriname en Curaçao deed en doet, wat het „Indisch Genootschap" op bescheiden schaal met zijn lezingen tracht te bereiken, wat *De West-Indische Gids* door de voorlichting van zijn medewerkers aan kennis verspreidt en aan belangstelling wekt. Wij willen niet onvermeld laten het „Koloniaal Instituut", het „Algemeen Nederlandsch Verbond", de „R. K. Missie", de „Broedergemeente", den „Zendingsstudieraad", den „Ondernemersraad voor Suriname", de „West-Indische Kamer", het „Suriname Studiesyndicaat", en gaarne verklaren, dat al die vereenigingen uitnemend werk doen.

Er is intusschen meer te doen. De krachten moeten bijeengebracht worden, om aan een gezamenlijk optreden meer gezag te ontleenen, en door onderlinge gedachtenwisseling elkanders kennis te verrijken.

Dit laatste geeft aan, waarheen wij willen. Wij zouden alle belangstellenden in ons West-Indië bijeen willen brengen, in deskundigen kring de belangrijke vraagstukken (wij denken aan de jaarlijksche begrootingen, aan de aanstaande herziening der W. I. regeeringsreglementen) bespreken, zoo noodig buiten dien kring over die vraagstukken deskundige kennis verspreiden, kortom in het belang van Curaçao en Suriname doen, wat mogelijk is.

Een nieuwe vereeniging zouden wij niet wenschen. Zij lijkt ons niet noodig. Het reglement van het „Indisch Genootschap" zegt in art. 1, dat die vereeniging tracht de gemeenschappelijke belangen van de Nederlandsche Koloniën en het moederland te bevorderen, in het bijzonder door:

a. het verspreiden van kennis op koloniaal gebied;

b. het verzamelen van hetgeen over koloniale staatskunde en staatshuishoudkunde in druk verschijnt;

c. het uitbrengen van adviezen;

d. het onderhouden van betrekkingen met instellingen en personen in binnen- en buitenland, wier arbeid geheel of ten deele ligt op koloniaal gebied.

Dat willen wij voor ons West-Indië doen.

Zijn wij goed ingelicht, dan bepaalt het „Indisch genootschap" zich thans tot een jaarlijksche lezing over West-Indië — zoo mogelijk.

Wanneer wij in eenigszins belangrijk aantal als groep „West-Indiërs" in dit genootschap opgenomen worden, is meer te bereiken. Gij zult dat met ons eens zijn.

Bij het bestuur van het „Indisch genootschap" is ons gebleken, dat in beginsel ons voornemen met instemming van die zijde begroet wordt, in dier voege, dat het bestuur bereid is te bevorderen, dat aan de West-Indische leden als groep zekere faciliteiten van onderling overleg over West-Indische zaken worden toegekend.

Met deze toezegging als grondslag, hebben wij de eer U te verzoeken ons van Uwe instemming met onze denkbeelden te verzekeren, hetgeen dan ten aanzien van die belangstellenden, die nog geen lid van het I. G. zijn in zich sluit de bereidverklaring om zich op ons voorstel, tot dat lidmaatschap overeenkomstig het Reglement te doen benoemen door het Bestuur (Jaarlijksche bijdrage f 8.—).

Wij houden ons voorts aanbevolen voor mededeeling van de namen van belangstellenden, die voor toezending van deze uitnoodiging in aanmerking komen, en door ons zouden kunnen zijn overgeslagen.

Uw bericht wordt gaarne ingewacht door ondergeteekende B. de Gaay Fortman, Joh. Verhulststraat 77, Amsterdam.

Wij stellen ons dan voor, na in kleinen kring met het I. G. verder overgelegd te hebben, allen uit te noodigen, om bijeen te komen, ten einde in onderling overleg vast te stellen, op welke wijze verder ons voornemen zoude zijn uit te voeren. En intusschen bevelen wij ons reeds thans aan voor wenken en raadgevingen, die de uitvoering van ons plan kunnen bevorderen.

Wij zullen het zeer op prijs stellen, als zij die reeds lid van het „Indisch Genootschap" zijn, ons willen berichten, dat zij zich, als deze zaak geregeld is, bij ons zullen aansluiten.

Hoogachtend,

H. D. BENJAMINS, oud-inspecteur v/h onderwijs in Suriname.

W. DIJCKMEESTER, dir. der Hollandsche Bank voor West-Indië, oud-lid der Koloniale Staten.

PH. F. DE HASETH EVERTSZ, oud-voorzitter v/h hof van justitie, oud-lid v/d Raad van bestuur en v/d Kolonialen Raad in Curaçao.

H. FERGUSON, oud-stadsgeneesheer te Curaçao.

A. S. J. FERNANDES, oud-griffier der Koloniale Staten.

Prof. P. C. FLU, hoogleeraar te Leiden.

B. DE GAAY FORTMAN, oud-lid v/h hof van Justitie en v/d Kolonialen Raad in Curaçao.

P. H. W. C. VAN DEN HELM, oud-gouvernements-secretaris en administrateur van financiën in Suriname.

O. L. HELFRICH, oud gouverneur van Curaçao.

A. F. W. IDENBURG, oud-gouverneur van Suriname.

F. W. SCHALKWIJK, oud-rechterlijk ambtenaar in Curaçao en Suriname.

A. G. STATIUS MULLER, oud-voorzitter van den Kolonialen Raad in Curaçao,

NOTA VAN DE REDACTIE.

Een belangstellend lezer verzoekt ons publicatie van bovenbestaand stuk.

Terwijl wij aan dat verzoek volgaarne voldoen, uiten wij tevens de beste wenschen voor den groei en den bloei van de jonge vereeniging, en spreken de hoop uit dat zij in de aangegeven richting veel voor Curaçao zal kunnen doen.

BERICHTEN

Koloniale Raad.

Zaterdag 14 April 1928.

De Voorzitter doet mededeeling van twee missives van den Gouverneur luidende:

1o. De toezegging gedaan bij mijn schrijven aan Uwen Raad dd. 10 Maart 1928, No. 754, gestand doende heb ik de eer Uw college mede te deelen, dat door mij van den Directeur van Openbare werken werd ontvangen een ontwerp voor den bouw van de garages voor vrachtauto's, enz. op Parera, vergezeld van eene nota van toelichting. Dit ontwerp met de daarbij behoorende nota deed ik nederleggen ter Griffie van Uwen Raad ter inzage van, desgewenscht ter circuleering bij, Uwe leden. De kosten van het onderwerpelijke werk zullen moeten gebracht ten laste van den post voor onvoorziene Uitgaven voor het loopende dienstjaar.

Indien Uw Raad mogelijk prijs zoude stellen op nadere mondelinge toelichting van het ontwerp verklaar ik mij gaarne bereid den heer Directeur van Openbare werken af te vaardigen naar eene door U te bepalen bijeenkomst Uwer Afdeelingen tot het geven van inlichtingen. Met het oog op de urgentie dezer aangelegenheid moge ik mij de vrijheid veroorloven om aan Uwen Raad te verzoeken mij 's Raads meening omtrent het ingediende ontwerp binnen niet te langen tijd kenbaar te willen maken."

2o. „In verband met mijn schrijven van 10 Maart 1928 No. 754 heb ik eer Uwen Raad mede te deelen dat door mij heden ter griffie van Uw College werd nedergelegd ter inzage van, desgewenscht ter circuleering bij Uwe leden, een door mij van den Directeur van Openbare Werken ontvangen ontwerp (teekening) voor den bouw van verblijven en verdere accessoires voor Venezuelaansche arbeiders op het landgoed Parera vergezeld van een nota van toelichting. Ook ten aanzien van dit ontwerp verklaar ik mij gaarne bereid, zoo Uw Raad dit wenscht en noodig acht, den Heer D. O. W. af te vaardigen naar een door U te bepalen bijeenkomst Uwer afdeelingen tot het geven van eventueel gewenschte nadere toelichting. Ik vertrouw dat met het oog op de urgentie der aangelegenheid, Uw Raad het mij niet euvel zal duiden, wanneer ik de vrijheid neem Uwen Raad te verzoeken mij 's Raads meening omtrent het ingediende ontwerp spoedig kenbaar te willen maken."

Op voorstel van den Voorzitter wordt besloten beide missives in de afdeelingen te behandelen.

Het ingediende Ontwerp: „Verlofverordening Bijzonder Onderwijs 1929" wordt naar de afdeelingen verwezen.

Ingekomen zijn voorts twee requesten naar aanleiding van de ontworpen Salarisregeling, waarover de Heer de Veer Abrahamsz namens de Commissie van Verzoekschriften verslag uitbrengt.

Goede reis.

Per S. S. „van Rensselaer" zullen Donderdag a. s. naar Nederland vertrekken, de W. E. Paters VALENTINUS JANSSENS en TOBIAS JANSEN.

Zij zullen vergezeld worden door de jongelui JULIO C. Herrera, zoon van den heer Julio Herrera, Bonaire. en Julian Ruiz, zoon van den heer Antonio Ruiz, van de Noord. Aruba, die naar Holland gaan om daar hun studiën te maken.

Ziekenzorg in de Buitendistricten.

Ter vergemakkelijking van de ziekenzorg in de buiten-, voornamelijk in de benedendistricten en op afgelegen plaatsen als Wespunt, - zou het heusch geen weelde zijn, indien daar een kleine apotheek werd ingericht met de meest voorkomende remedies, zooals, volgens de saniteitswet een apotheek houdende medicus moet hebben; — en een verbandkist geplaatst werd voor de eerste hulp bij ongelukken.

Het is natuurlijk niet doenlijk voor den dokter om steeds wanneer hij geroepen wordt, alles bij zich te hebben; en om de menschen vandaar een tocht naar Pannekoek uit te sparen, zou zulk een hulpapotheek en verbandkist dikwijls goede diensten kunnen verrichten. O. i. ligt het op den weg van onzen Openbaren Gezondheidsdienst, om tot zulken maatregel van groot openbaar belang over te gaan; en wij kunnen ons niet voorstellen dat daartegen bij den gezondheidsdienst eenig bezwaar zal bestaan.

Wij verwachten dus dat men spoedig ertoe zal overgaan, hetgeen den dienst van den dokter aanmerkelijk zal verlichten, en voor de zieken die zijn hulp inroepen, van groot belang zal zijn.

Huldeblijk der Nederlandsche Vrouwen, aan Hare Majesteit de KONINGIN MOEDER.

Op 2 Augustus hoopt Hare Majesteit de Koningin Moeder Haar 70sten geboortedag te vieren en Januari daaropvolgende den dag, waarop Hare Majesteit voor 50 jaren onzen bodem betrad als Nederlandsche Vrouw, een herdenkingsdag, waar Hare Majesteit grooter beteekenis aan hecht, dan aan dien van Haar verjaardag.

Op dien dag zal Hare Majesteit een hulde worden gebracht, en om deze hulde een grootsch karakter te geven, is het de bedoeling die te doen uitgaan van alle vrouwen van Nederland.

Een Hoofdcomité heeft zich gevormd in den Haag, en tot dit Hoofdcomité zijn toegetreden: de echtgenooten der Voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer als eere-Voorzitsters, en als leden: de Grootmeesteresse van H. M. de Koningin, de echtgenooten van de Ministers van Staat, en van de Ministers, Mevr. de Graeff, echtgenoote van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië, Mevrouw Rutgers, echtgenoote van den Gouverneur van Suriname, Mevr. Brantjes, echtgenoote van den Gouverneur van Curaçao, de echtgenooten van de Commissarissen der Koningin, en der Burgemeesters van Amsterdam, Rotterdam en 's Gravenhage.

Het ligt in het voornemen van het Comite gelden in te zamelen voor het huldeblijk van alle Nederlandsche vrouwen, in den uitgebreidsten zin van het woord.

Daarom zal dan ook een beroep worden gedaan op alle vrouwen, van elken rang en stand, om door eene gave naar draagkracht deel te nemen aan de hulde. Het penningske der Weduwe wordt evenzeer op prijs gesteld als de gave der vrouw, die het bezit gezegend is, want het gaat niet om de grootte van de som gelds, het gaat om het aantal vrouwen, dat deelneemt.

Het hoofdcomité zamelt geen gelden in, daarom zijn opgericht uitvoerende comité's, waarvan ook een afdeeling hier te Curaçao.

Het Comité alhier bestaat uit de dames:

Mevrouw J. Brantjes-Schretlen, Presidente,
Mevrouw A. van der Stok-Snethlage, Penningmeesteresse,
Mevrouw J. Lansberg-Alvarez Correa,
Mevrouw B. Maduro-Maduro,
Mevrouw M. van Dijk-van Cattenburch,
Mevrouw D. Boomgaart-Roier,
Mevrouw M. de la Try Ellis-Kramers,
Mevrouw C. Borren-van Rooy,
Mevrouw J. Haayen-Spit,
Mevrouw H. Gorsira-van Romondt,
Mej. J. Schotborgh,
Mej. J. Statius Muller, Secretaresse.

Voorts zal worden opgericht een Sub-Comite te St. Martin, voor de Bovenwindsche eilanden (Saba, St. Eustatius) en voor Bonaire en Aruba.

Er zullen dames rond gaan met lijsten waarop elke vrouw die bijdraagt haar naam zal plaatsen, en elke dame heeft een gesloten bus, waarin het bedrag zal worden gestort. Het is een uitdrukkelijke wensch van Hare Majesteit de Koningin Moeder, dat niet de grootte van het bedrag bekend wordt, alleen een handteekening van de geefster.

Verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana.

Naar wij vernemen is bij Gouvernementsbesluit de verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana tot nationale feestdag verklaard en zal als Gouvernementszondag gevierd worden.

Kantongerecht.

De persoon van C. B. die op een avond in September 1927 deelgenomen, heeft aan wanordelijkheden bij de politiewacht op Cas Chiquito, waarbij geschoten en iemand gedood is, is door het kantongerecht alhier veroordeeld tot gevangenisstraf van drie maanden.

Een andere beklaagde die ook terechtgestaan heeft, is wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken.

De voornaamste personen in den aanval zijn gevlucht of niet herkend, naar het schijnt.

Concert van I. D. O.

Laatstleden Dinsdagavond had het aangekondigde concert van I. D. O. ten bate van het in Willemstad op te richten Harmonie-corps plaats. Gelet op het doel, waarvoor dit concert gegeven werd, hadden wij wel een vollere zaal verwacht. Jammer was het, in de eerste plaats omdat de Willemstadsche menschen van hun kant ook blijk hadden moeten geven van hunne waardeering voor dit sympathieke doel, en in de tweede plaats omdat, wat er ten gehoore werd gebracht, het luisteren ten volle waard was. De „Lustspiel"-ouverture van Kéler Béla werd met animo ingezet en liep vlot van stapel. Evenzoo „Eine kleine Nachtmusik" van Mozart. Alleen werd de Romanze, die Mozart anders zoo heerlijk fijn bedoeld heeft in het origineele kwartet, hier en daar o.a. in de forte passages wel wat met rukken gespeeld, wat niet zoo mooi klonk. Daarentegen beviel ons de Menuet uitstekend. De Bariton-solo in de „Frühlingserwachen" van E. Bach, hoewel met goede voordracht en een beschaafde toon gespeeld, beviel ons minder wegens het diepe timbre van het instrument.

Het eerste gedeelte werd besloten met een pittige uitvoering van „Heinzelmännchens Wachtparade" van Noack, waarna den heer Driebergen, onder aanbieding van een bloemenmand door Mevr. van Roon, welverdiende hulde werd gebracht.

In het eerste nummer van het tweede gedeelte, de „Mondnacht auf der Alster", Wals van Fétras, toonde de heer Driebergen, dat hij zijn orkestje goed in bedwang heeft; zijn orkestleden reageerden goed op zijn dirigeergesties. Het kwartet „Serenata Napoletana" voor 2 violen, Cello en Piano, was een waar succes voor de heeren Bodifée, Voncken, Lugtenburg en van Roon. Hun viel dan ook een welverdiend applaus ten deel, zoodat zij dit nummer moesten herhalen. Na het karakterstuk „Auf einen Persischen Markt" van A. Ketelbey, dat zeer in den smaak van het publiek viel, werd de avond besloten met "Blankenberg's „Tempora Mutantur".

Wij wenschen den heer Driebergen en zijn orkestleden geluk met het behaalde succes en geven hun de verzekering, dat met dit eerste concert in de stad, I. D. O. veler sympathie heeft verworven. Wij twijfelen er ook niet aan, of eene tweede uitvoering, die naar wij hopen, spoedig volgen moge, zal veel meer toehoorders trekken.

De gelegenheid om goede muziek te hooren op Curaçao is zoo gering dat elke poging in die richting ons zeer sympathiek is. Wij juichen daarom het plan van Majoor Boskaljon, die op zijn leeftijd nog den moed bezit om pogingen aan te wenden tot oprichting van een Harmonie-corps ten zeerste toe. Want wij weten door jarenlange ondervinding dat het bij den Heer Boskaljon in goede handen is, en dat als hij iets voor den dag brengt, het goed is. B.

Bekendmaking.

De verkoop van juweelen en van gouden en zilveren voorwerpen ter Spaar & Beleenbank van Curaçao beleend van den **2n Juli 1926**, *onder N°* **1131 O.** *tot en met N°.* **9582 O.** *zal plaats hebben op Donderdag den* **26n. April** *a.s. 's morgens ten* **9 uur** *en volgende Donderdagen.*

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao den 21 April.
De Voorzitter
9 *H. J. COHEN HENRIQUEZ.*

Voor de blijken van deelneming, bij het overlijden van onzen Vader, Behuwdvader en Grootvader ondervonden, betuigen wij onzen hartelijken dank.

Uit aller naam:
Dr. H. POLVLIET.

Curaçao, 20 April 1928.

Revolutie in Venezuela.

Nog steeds loopen er geruchten, dat het in Venezuela alles behalve pluis is. Deze week liep het gerucht dat te Caracas verschillende handelshuizen een prooi der vlammen geworden waren, en dat men te Puerto Cabello gepoogd heeft het kruitmagazijn in de lucht te laten vliegen. Spoedig zal het fijne van de zaak wel bekend worden. Wat er van zij, geheel rustig schijnt het er nog niet te zijn.

„Thoughts" from Sarah H. L. Maduro.

Het is een keurig boekje, dat zich op onze redactietafel namens de schrijfster, Mevr. SARAH H. L. MADURO, aandiende.

Een fijn boekje, met den bescheiden titel van „Thoughts", maar dan gedachten van zoo fijnen inhoud en in een zoo precieus kleed gestoken, dat het wel een een kostbare herinnering moet zijn voor haar kinderen, aan wie het is opgedragen, als voor den grooten kring harer vrienden.

Onze beleefden dank aan de gedistingueerde, naar geest en hart zoo rijk begaafde Dame, Mevr. SARAH H. L. MADURO, voor dit kostelijk geschenk.

Prinsesse-Verjaardag.

Naar wij vernemen bestaat vanwege de Groep Nederlandsche Antillen van het Algemeen Nederlandsch Verbond het voornemen op Maandag, den 30sten April a. s., op den verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana dus, de vertooning te organiseeren van een aantal nationale films, n.l. Opening van het Koninklijk Instituut te Amsterdam door H. M. de Koningin; Julianafeesten op 30 April 1927; Meisjeskamp te Millingen; Kermis op Vollendam; Tholen.

Deze vertooning zal plaats hebben in de Salon Habana.

Wij juichen dit plan ten zeerste toe, en hopen dat het Algemeen Nederlandsch Verbond ook eens van zich zal doen hooren op Koninginnedag.

Officieele Berichten.

Aan den kommies der belastingen alhier J. B. Evertsz is wegens langdurigen onafgebroken dienst van meer dan zes jaren, vijf maanden binnenlandsch verlof verleend, met vergunning dit verlof gedeeltelijk in het buitenland door te brengen.

Tot leden van de Gezondheidscommissie, onder voorzitterschap van den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst, zijn voor den tijd van vijf jaren benoemd de heeren H. S. Boogaart, P. A. Euwens, C. S. Gorsira JPEz, Ed. S. Lansberg, F. E. Quadekker, H Statius Muller en I. Th. van Rosse; tot correspondeerende leden op de eilanden Aruba, Bonaire, St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba, respectievelijk de heeren A. F. Dussenbroek, N. H. Henriquez, J. A. Gravestein, T. G. Heyliger en M. J. P. de Groen; en tot secretaris de heer C. F. Boskaljon.

J. F. W. Gravenhorst is voor veertien dagen tijdelijk met de werkzaamheden van vuurtorenwachter op Boca Spelonk, Bonaire, belast.

H. M. Hennep en E. L. Richardson zijn benoemd tot tijdelijke agenten van politie 2de klasse bij de Algemeene Politie in Curaçao.

De heer Jozef Davelaar, gevestigd in de Oranjestraat Monteberde No. 23 alhier, is aangewezen als depothouder van frankeerzegels enz.

De Gouverneur heeft bepaald, dat Maandag, de 30n April a. s., de verjaardag van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana, als een Zondag zal worden beschouwd, en dat op dien dag van zonsop- tot zonsondergang van de openbare gebouwen, de forten op dit eiland en de gouvernementsvaartuigen zal worden gevlagd.

Aan den heer S. A. Simmons is op zijn verzoek, onder dankbetuiging voor de bewezen diensten, eervol ontslag verleend als substituut kantonrechter op Saba en scheepsmeter aldaar; de heer James Hassell is benoemd tot substituut-kantonrechter en de heer J. W. Th. Schotborgh tot scheepsmeter op genoemd eiland.

Aan den hulpvuurtorenwachter op Bonaire L. P. Hart is wegens ziekte nog drie maanden binnenlandsch verlof verleend.

Aan den adjunctcommies op Aruba H. Oduber is veertien dagen vrijstelling van dienst verleend, met vergunning om dien tijd in Venezuela door te brengen.

Aan den tijd. agent van politie 2de klasse op Aruba V. Themen is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De jongeling R. Zimmerman is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld op het departement van openbare werken alhier.

Voetbal.

A.s. Zondag zal een vriendschappelijke voetbalwedstrijd gespeeld worden tusschen *"Excelsior" I* en *„D. F. C." I* op het terrein *Mundo Nobo.* Aanvang 3.15 uur.

KABELBERICHTEN.

Japan. Uit Tokio wordt bericht dat de Japansche autoriteiten doorgaan met hun campagne tegen de communisten. Gedurende een maand zijn er meer dan 1000 communisten gearresteerd. De regeering schijnt den toestand meester te zijn. De oorzaak is niet zoozeer een neiging naar het communisme als wel de algemeene ontevredenheid onder de arbeiders om de duurte van het leven en de onvoldoende salarissen.

Het leven is er duurder dan waar ter wereld ook, voornamelijk een gevolg van den slechten staat van den handel en de algemeene economische malaise.

Frankrijk. De fransche marine heeft thans de snelstvarende kruisers der wereld. De „Tourville" wier machines 32.000 P. K. ontwikkelen, heeft een snelheid van 36 knoopen bereikt.

Milaan (Italië.) Koning Victor Emanuel is aan den dood ontsnapt. Een bom ontplofte op het plein Giulio Cesare. De Koning was met zijn gevolg op weg om plechtig de jaarbeurs van Milaan te openen. Door een klein, toevallig oponthoud, kwam hij 10 minuten na de uitbarsting op de plaats aan. De bom, die uit een buis vol springstoffen bestond en gereguleerd werd door een mecanisme, was verborgen in een lichtpaal.

Volgens de eerste berichten werden 14 personen gedood, en een veertigtal gewond.

Groote schade is er veroorzaakt. Toen de koning ter plaatse aankwam, vergezeld van zijn gevolg en de plaatselijke autoriteiten, werden de lijken van de slachtoffers weggevoerd. De Koning toonde zich zeer kalm en hield zich bezig met de gewonden. Daarna begaf hij zich naar de plechtigheden der opening, die van wege den aanslag verkort werden. Na de verschillende afdeelingen der expositie bezocht te hebben verklaarde de Koning:

„Het spijt mij dat mijn plicht mij elders roept. Ik moet naar het hospitaal gaan."

Gedurende zijn bezoek aan het hospitaal, sprak de Koning met elk der gewonden.

Bij zijn vertrek werd hij levendig door de menigte toegejuicht, die op deze wijze aan haar vreugde over zijn behoud uiting gaf.

Volgens een later bericht zijn er 16 gedooden en een 10 tal zwaar gewonden, voor wie weinig hoop op behoud bestaat. De politie doet al haar best om de daders te ontdekken. Verschillende personen zijn reeds als verdacht van den aanslag gearresteerd. Alle steden van Italië hebben besloten manifestaties te organizeeren ter eere van den Koning.

De politie beweert een bende anarchisten ontdekt te hebben, welke naar gezegd wordt, werkt voor rekening van een uitgestrekte internationale organisatie. De inspecteur van politie heeft Romulo Tranquili, die gearresteerd is, ondervraagd. Ook is gearresteerd een ander persoon, die naar men meent, dezelfde is als welke 's nachts te voren op de plaats van de ontploffing gezien is. Alle reizigers worden nauwkeurig gefouilleerd.

Volgens de laatste berichten is overleden de jongeman Luigi Gea, 22 jaar oud, die het 29ste slachtoffer van dezen aanslag is.

Uit het Buitenland

Duitschland en zijn Marine.

Duitschland is doende, voor zoover het mogelijk is, zijn vloot, welke het in den oorlog en bij de vredesbepalingen nagenoeg geheel verloor, weer op te bouwen. Maar het gaat daarbij niet meer zoo gemakkelijk als vroeger, toen onder het oude regime de keizerlijke leus gold en in toepassing werd gebracht, dat de toekomst van het Rijk „op het water" lag — anders gezegd, dat een sterke marine Duitschland's macht moest vestigen en uitbreiden.

Er is tegenwoordig krachtig verzet, ook in de regeeringskringen, wat bij de totaal veranderde verhoudingen, geen verwondering kan wekken. En zoo doet thans de Pruisische minister-president Braun zich kennen als een tegenstander van het bouwen van nieuwe pantserschepen.

In den Pruisischen Landdag heeft hij zijn bezwaren daartegen uiteengezet. Merkwaardig was de rede, welke hij daarbij hield.

Het verdrag van Versailles, zeide hij, stelt Duitschland wel is waar in staat zich deze kruisers aan te schaffen, maar verplicht is dit niet. Overigens staat ook de Rijksregeering op het standpunt, dat niet alle bepalingen van het verdrag van Versailles, die verdere bewapening van Duitschland mogelijk maken, dienen te worden uitgevoerd.

Zoo voorziet het in het bouwen van 12 torpedobooten van 800 ton en het bouwen van 12 torpedobooten van 200 ton. De Rijksregeering zal van het bouwen van deze laatste serie torpedobooten afzien, daar ze geen practisch doel hebben. De Pruisische regeering acht het bouwen van nieuwe pantserkruisers niet noodzakelijk en stelt zich in deze op hetzelfde standpunt, waarop de leiders der marine nog twee jaar geleden hebben gestaan.

Braun zeide vervolgens, dat men thans evenmin als vóór en tijdens den oorlog alles dient in te willigen wat de militairen verlangen. De regeering draagt de verantwoordelijkheid en dientengevolge moet ze beslissen in hoeverre de noodzakelijkheid voorhanden is.

De nieuwe pantserkruiser zou 80 millioen kosten, waarvoor thans nog maar een bedrag van 9 millioen op de begrooting is uitgetrokken; op volgende begrootingen kan men nog grootere bedragen verwachten. De Rijksminister van Verdediging heeft bovendien in de commissie van den Rijksdag verklaard, dat het niet bij één schip zal blijven en dat er vier zullen moeten worden gebouwd, die samen 320 millioen zullen kosten. Ware het nu niet beter, vroeg de minister, deze middelen voor andere doeleinden te besteden? Zou het niet beter zijn het zwaartepunt van onze buitenlandsche politiek minder in dergelijke machtsmiddelen te zoeken, maar veeleer als overwonnen natie meer waarde te hechten aan recht en toenadering.

Bij de conservatieven — Duitschnationalen heeten zij tegenwoordig — wekten dezen woorden protest. Maar de heer Braun liet er zich niet door van zijn stuk brengen, en zette zijn bestrijding voort.

Beweerd wordt, zeide hij, dat het panterschip noodig is om de kust te beschermen tegen een eventueele blokkade; het is echter wel zonderling dat in den Rijksdag ook de vertegenwoordigers van Hamburg en Lubeck, die zich juist over de blokkade dienen bezorgd te maken, tegen het bouwen van het panterschip hebben gestemd. Beweerd is verder ook, dat de Oostelijke vaart door deze panterschepen moet worden open gehouden. Gelooft men werkelijk, dat in geval van een oorlog vier pantserschepen iets zou den kunnen verrichten, daar, waar tegenstanders over talrijke duikbooten zouden beschikken? Oost-Pruisen kan men alleen helpen door het verzachten van haar economische zorgen, in plaats van millioenen uit te geven voor pantserschepen, die dit land toch niet kunnen beschermen.

Dit is andere taal, dan men voorheen van Pruisische regeeringsbanken te hooren kreeg, wanneer er over het leger of de vloot gespoken werd. Het wijst wel op een radicalen ommekeer. En de regeering kon daarbij op krachtigen bijval van het Parlement rekenen.

Aan het einde van zijn rede protesteerde de minister-president nog tegen de woorden van den Duitschnationalen afgevaardigde, Slange Schöningen, die op een Duitsch-nationale vergadering beweerd heeft, dat Oost-Pruisen twee vijanden heeft, namelijk Polen en de Pruisische regeering. Een dergelijke uitlating brandmerkte hij als een staaltje van de droevigste demagogie, waarop luid applaus bij de regeeringspartijen volgde.

Ja, er is inderdaad iets, er is inderdaad heel veel veranderd in Duitschland en onder meer dan één opzicht niet ten kwade.

Amerika en de Philippijnen.

Zooals men weet is er sinds lang een min of meer gespannen verhouding tusschen de Amerikanen en de bevolking der Philippijnen, welke eilanden de Yankees een dertigtal jaren geleden aan de Spanjaarden ontnamen.

Dat de verhouding steeds scherper wordt blijkt wel uit het feit, dat Isauro Gabaldon, resident-commissaris van de Philippijnen te Washington, heeft besloten zijn functie neer te leggen als protest tegen de Amerikaansche politiek in zijn vaderland, die hij beschouwt als exploitatie van de inboorlingen ten voordeele van kapitalistische belangen.

Gabaldon is sinds 1920 te Washington geaccrediteerd. Hij stond reeds bekend als tegenstander van de Amerikaansche politiek. Gabaldon vindt de wetten, betreffende de Philippijnen, die op 't oogenblik in behandeling zijn bij het congres, imperialistisch en reactionair.

Te Washington beschouwt men de actie van Gabaldon als een uiting van het chronisch geschil met de Philippijnsche nationalisten, die onafhankelijkheid van de Philippijnen eischen.

Een troosteloos beeld uit Engeland.

Dat ook in Engeland, ondanks zijn rijkdom, handel en industrie, toestanden voorkomen, die het tegenovergestelde van rooskleurig zijn, blijkt uit een rapport, dat door de Labourpartij is opgemaakt over de economische toestanden in Zuid-Wales. Het ziet er daar, luidens het rapport droevig uit. In Glamorgan en Monmouthshire heerscht algemeene werkloosheid in het mijnbedrijf en er is een ernstig tekort aan werk in die bedrijven, waarin nog gewerkt wordt. Zeventig procent van de bevolking is aangewezen op particuliere of overheidszorg, op de laatste verzekeringsbedragen en de laatste spaarduiten uit vroeger jaren.

Het rapport ziet bovendien niet de minste hoop op herleving van het bedrijfsleven en raadt als eersten maatregel aan, het doen verhuizen van duizenden families naar beter gesitueerde streken of de koloniën, vrijdom van belasting voor de nog aan het werk zijnde personen, die minder dan 40 shilling per week verdienen, en overneming van de gemeentelijke financieele lasten door de regeering.

Er zijn tal van gevallen van ondervoeding geconstateerd en in vele dorpen zouden de kinderen, ware het niet dat particuliere hulp geboden was zoo goed als ongekleed moeten gaan.

Een auto-weg in 't zwarte werelddeel.

Per auto van Cairo naar Kaapstad en omgekeerd!

Het verkeer staat voor niets meer in onzen tijd.

Naar de Londensche „Observer" meedeelt, worden in Zuid-Afrika plannen besproken voor een autoweg Kaapstad—Cairo, in plaats van den voorgestelden Kaapstad—Caïro spoorweg. Sinds Cecil Rhodes het plan voor den bouw van deze spoorlijn opvatte, heeft het vrachtautoverkeer in Zuid-Afrika zich zoo sterk ontwikkeld, dat vele personen, die met de verkeersmogelijkheden in Afrika op de hoogte zijn, aannemen dat het goederenverkeer evengoed door vrachtautokaravanen zou kunnen geschieden als per spoor.

De aanleg van dezen autoweg zou een levendig motor-touristenverkeer in 't leven roepen. De auto-touristen zouden in hun wagen Frankrijk kunnen doorkruisen tot Marseille, in drie dagen in Alexandrië zijn en dan hun tocht over den nieuwen Transafrikaweg voorzetten. Aan den goedverzorgden weg zouden ze ongeveer op iedere honderd Engelsche mijlen een hotel vinden. Deze keten van hotels zou zeker de feitelijke openstelling van Afrika beteekenen. Den bepleiters van den autoweg dient tot voornaamste argument, dat deze slechts een klein gedeelte van de kosten aan den bouw van een spoorlijn verbonden zou verslinden.

De automobilisten zouden ook gevrijwaard zijn tegen overlast van . . . voetgangers en gedreven vee. Sir Abe Batley, een vooraanstaand mijneigenaar, is een enthousiast voorstander van dit plan, dat misschien in de naaste toekomst vastere vormen zal aannemen.

IN HET DROOGGELEGDE LAND.

De Whisky vloeit nog met stroomen!

New-York, 8 Maart. Niettegenstaande alle maatregelen van de Amerikaansche autoriteiten en niettegenstaande alle propaganda-campagnes van geheelonthoudersvereenigingen, vloeit de whisky nog steeds overal met stroomen, in de steden zoowel als op het platteland.

Zij, die wel een glaasje lusten, kunnen gerust zijn, want volgens officieele schatting bedraagt de reservè-voorraad whisky ongeveer 80.000.000 Liter.

Sedert de drooglegging is het aantal ziekten zeer toegenomen.

Geen wonder, als men bedenkt, dat de doktoren door middel van recepten niet minder dan 260.000.000 Liter whisky hebben doen uitreiken. In elk geval moet men toegeven, dat al die zieken een geweldigen dorst hebben gehad, dat zij zoo'n groote hoeveelheid aankonden.

De dranksmokkelaars hebben hun zaken met verrassende snelheid uitgebreid en zijn nu eerlijke handeldrijvende millionairs geworden.

Een inschrijving groot $ 3.000.000 is heden geopend door de Nationale Amerikaansche Vereeniging tegen de Drooglegging, teneinde daaruit de kosten te bestrijden van een volksstemming over de vraag, of het verbod van alcoholische dranken gehandhaafd dient te blijven.

Bij de opening van het Congres zal Senator Mac Leod een voorstel indienen, dat de strekking zal hebben in 1930 een volksstemming te doen houden over de vraag of het drankverbod gehandhaafd moet blijven.

In het Canadeesche Parlement zal een wetsontwerp worden ingediend, waarbij het aan particuliere ondernemingen verboden zal zijn, alcoholische dranken in Canada in te voeren. De invoer zal alleen aan de Regeering geoorloofd zijn; hierdoor hoopt men een einde ta maken aan den smokkelhandel in sterken drank.

De Minister van Financiën van de Vereenigde Staten heeft orders uitgevaardigd, de nachtelijke invallen en de huiszoekingen, die vaak op willekeurige wijze werden verricht, door de prohibitiebeambten te doen ophouden.

PRIJSVRAAG.

Gevraagd wordt een ontwerp voor een theater- en concertgebouw aan den Pietermaaiweg achter op het terrein in eigendom van de Curaçaosche Schouwburg Maatschappij.

De ontwerpen moeten voor ultimo Mei d.j. worden ingediend aan het adres van ondergeteekende, bij wien verdere inlichtingen omtrent de voorwaarden, waaraan voldaan moet worden, zijn te bekomen.

De ontwerper van het plan, dat door het bestuur voor uitvoering wordt aangenomen, ontvangt een prijs van f. 300.—

Curaçao, 31 Maart 1928.

Namens het Bestuur van de Curaçaosche Schouwburg Maatschappij,
De Secretaris,
5—4 **R. Boskaljon.**